

CK
HT

DE CARRIÈRE VAN EEN FRANSE HOER

Céleste

Céleste Mogador, een meisje uit een Parijse volksbuurt, betrad als zestienjarige een bordeel en stierf op 85-jarige leeftijd als gravin. Zij leefde in de negentiende eeuw en hoewel de prostitutie ook toen al vele wegen kende, bleef een adellijk huwelijk voor de meeste meisjes en vrouwen een verre droom. Céleste schreef zelf haar memoires die, hoewel geromantiseerd, minder gruwelen bevatten dan de gefantaseerde verhalen over hoeren van beroemde schrijvers uit haar tijd.

Razzia

Zij werd als Céleste Vénard in 1824 geboren uit een handarbeidershuwelijk. Haar vader stierf jong en haar moeder verdiende een krappe kost op een naai-atelier. Haar stiefvader sloeg haar moeder en probeerde haar aan te randen en toen Céleste bijna zestien was, liep ze van huis weg. Op straat ontmoette ze een vriendelijke dame die haar bij zich in huis nam. Deze vrouw was prostituée en schrok toen ze Céleste's leeftijd vernam: het was prostituées ten strengste verboden minderjarige meisjes op straat aan te spreken. De Parijse politie begon in die tijd met een strenge aanpak van de prostituées: zij werden ingeschreven in een politieregister en kregen verplicht medische controle. Bij een razzia belandde Céleste in de vrouwengevangenis van Saint-Lazare. Daar leerde ze dat het pad van de deugd tot een fatsoenlijk maar armoedig bestaan leidde, terwijl in de Parijse bordelen het avontuur en de luxe lokten.

Dromen

Nauwelijks uit de gevangenis ontslagen, liet zij zich inschrijven als hoer en deed haar intrede in het bordeel. Haar dromen over veel geld en mooie kleren bleken al snel bedrog: zij was haar vrijheid kwijt en na aftrek van kost, inwoning en een voorschot voor werkkleding bleef er niet veel geld over. Bovendien beviel het haar niet dat zij alle wensen van de clientèle moest vervullen. Zij beschrijft in haar memoires hoe de dichter Alfred de Musset haar in het openbaar vernederde, omdat zij geweigerd had zich aan zijn sadistische behandeling te onderwerpen. Céleste besloot om uit te zien naar een vaste minnaar die haar zou willen onderhouden. Veel meisjes die in een bordeel werkten, probeerden hun vrijheid te krijgen door zich te laten uitkopen door een vaste klant om als maitresse een bestaan op te bouwen. Als dat lukte lag de weg open naar de hoogste rang van prostitutie, die van courtesane. Courti-

sanen dankten hun succes niet alleen aan hun schoonheid maar vooral aan hun sprankelende conversatie. Sommige courtisanes, zoals Anna Deslions of Liane Pougy, brachten het tot salonhoudster, zij waren gastvrouw op literaire avonden waar de Parijse elite zich verdrong om gezien te worden.

Schaapjes

Céleste heeft nooit zo'n salon gehad. Maar zij nam muziek- en danslessen en ging schrijf- en spraak- cursussen volgen. Zij schreef ettelijke romans, toneelstukken, gedichten en libretto's. Haar memoires kwamen uit in 1854. Zij zat in die tijd zo aan de grond dat zij haar diensten af en toe aanbood in ruil voor een maaltijd. Céleste was toen dertig jaar, een gevaarlijke leeftijd voor prostituées, want de wereld hield niet van oudere vrouwen. Wie het dan nog niet tot succesvolle courtisane of madam had gebracht, een huwelijk had gesloten of de schaaapjes anderszins op het droge had -sommige courtisanes kochten aandelen in de Franse spoorwegen- zag haar kansen keren. Veel prostituées moesten terug naar het atelier of probeerden aan geld te komen in het prostitutiecircuit als kledingverhuurster of koppleaarderster.

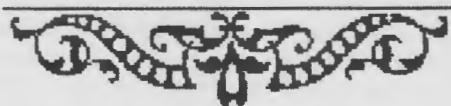
Céleste had geluk. Zij trad in het huwelijk met graaf de Chabrilan die, zeer tot ongenoegen van zijn familie, zijn adellijke titel aan Céleste aanbood; vermoedelijk in ruil voor een deel van haar inkomen.

Koningin van het bal

Céleste dankte vóór haar huwelijk haar populariteit vooral aan haar optreden als danseres, nog een mogelijkheid voor vrouwen om carrière te maken. Na een hevige aanval van syfilis besloot zij niet naar het bordeel terug te keren maar haar geluk in een van de populaire Parijse danspaleizen te beproeven. In Bal Mabilie werden de nieuwste dansen door dansleraren en populaire danseressen aan het publiek getoond. Een nieuwe rage in die dagen was de polka. Na enkele lessen had Céleste deze dans zo goed onder de knie dat zij de koningin van het bal, Lise Sergent, naar de kroon stak. De volgende dag prijkte zij onder haar nieuwe naam, La Mogador, in de sensatiepers. De oude en de nieuwe koningin bleven goede vriendinnen: toen Lise tering kreeg bleef Céleste haar onderhouden en betaalde haar begrafenis.

La Mogador werd beroemd en kreeg steeds meer invloedrijke bewonderaars, onder wie de schrijver Alexandre Dumas en de graaf, haar latere echtgenoot. Haar jongemeisjesdroom werd werkelijkheid. Weliswaar niet in een kasteel maar in het Franse consulaat in Melbourne. Daar stierf haar man twee jaar later.

Céleste bleef alleen achter en vocht voor het behoud van haar adellijke titel. Zij legde zich toe op het schrijven en nam afstand van de nieuwe dansrages, die zij onfatsoenlijk noemde. Haar memoires, ooit door haar collega's beschouwd als de bijbel van het vak, zijn nog wel te vinden in een bibliotheek of in een boekenstalletje langs de Seine.

Celeste Mogador: Adieu au Monde
Alexander Lapère: La Lionne du Boulevard
Illustratie uit: Joanne Richardson: the Courtisans